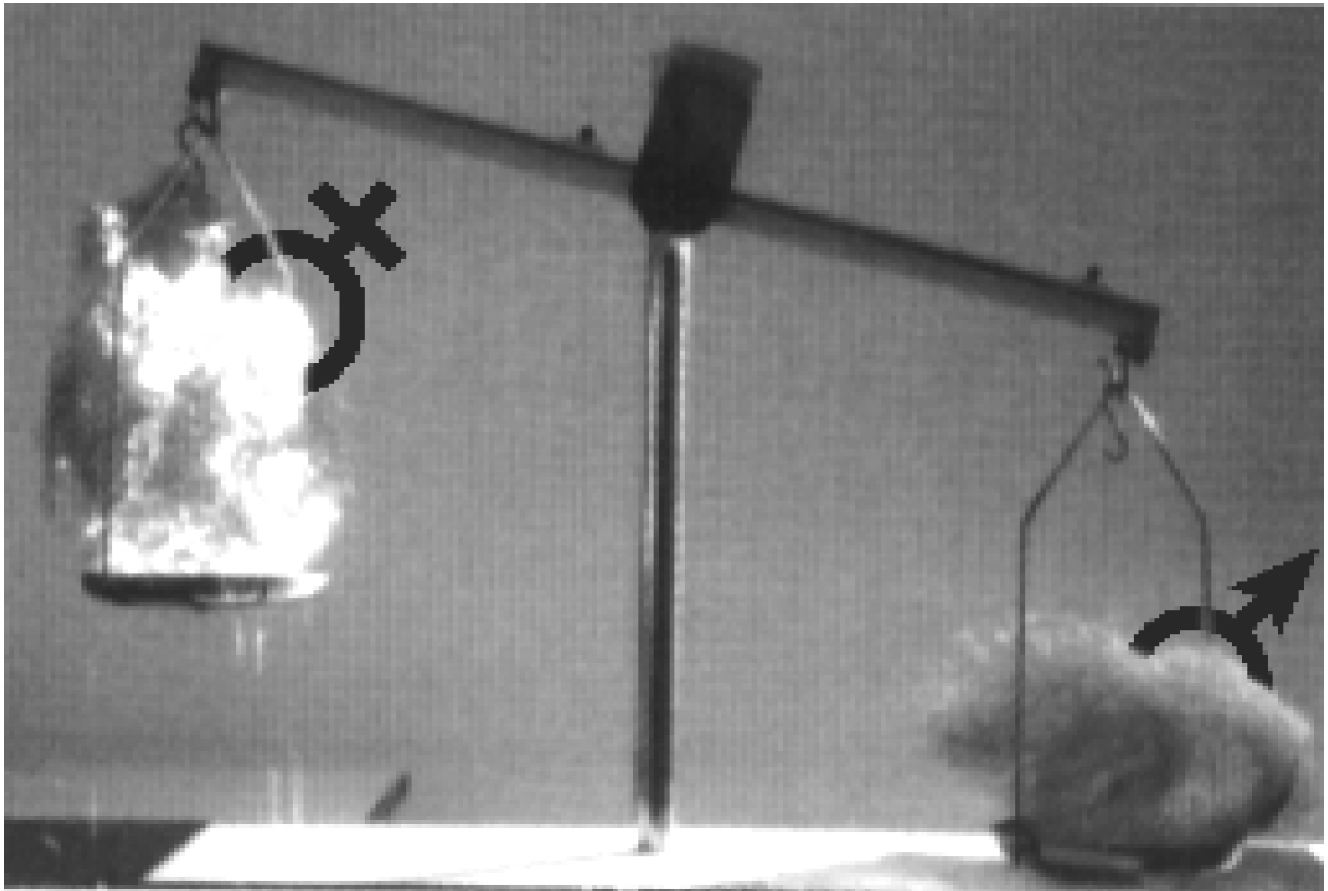

Paraules i fets de Dones

Edita

Col·lectiu de Dones en l'Església

D.L.: B-22227-1995 - Preu: 2,50 €

La paritat no es pot construir mai en el desequilibri

Sumari

Número 30

Gener-Febrer-Març 2004

2 Editorial	7 18 anys del CDE, majoria d'edat	12 Invitació recordatori de la consagració episcopal del bisbe Casaldàliga el 23 d'octubre de 1971
2 Nota important	8 Com un regal més de l'any...	13 Felicitació
3 Només la igualtat pot eliminar el conflicte	9 Llaços de complicitat	13 Una dona coratjosa i decidida
4 "DONES", revista de l'Associació de Dones Periodistes	9 Bústia	14 Activitats del CDE Barcelona Horta
4 Guília Runa	10 Flaixos Premi Nobel de la Pau Premi Internacional Alfons Comín	15 Activitats del CDE Manresa
5 Gènesi 3,15	11 Flaixos Església jeràrquica Violència domèstica	16 Agenda
6 "Com vivim la fe les dones en l'Església"	12 Celebració del Nadal amb el CDE	

EDITORIAL

El passat 2003 va celebrar-se el Sínode Europeu de Dones, el qual va omplir tota la nostra capacitat d'iniciativa i d'organització i els resultats van ser ben espectaculars. Tenim unes magnífiques resolucions per anar-hi treballant, hem pogut conèixer dones molt diverses i expressions religioses que ens han omplert d'expectatives. Hem fet amistats noves i profundes d'altres. També ens hem enrabiat i patit, però s'ha anat solucionant amb bon humor i sobretot amb bona voluntat. Finalment tot ha acabat bé.

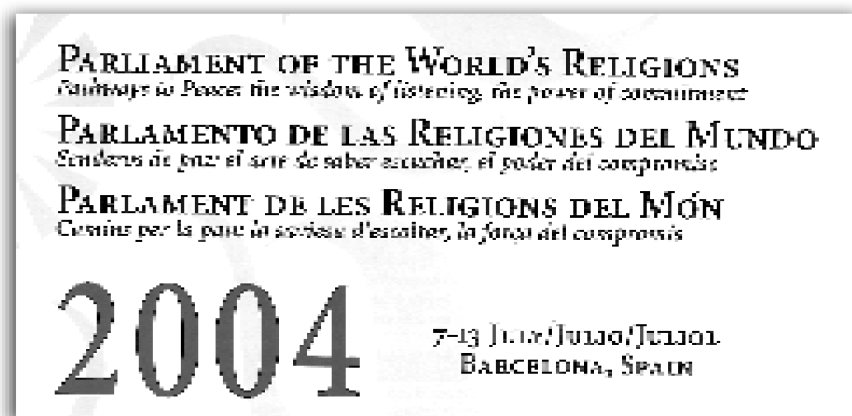
Aquest 2004 tenim diversos reptes. Un és la participació en l'organització europea "Church on the move" o "Església en moviment". La trobada serà a Zuric i hi aniran, en representació del CDE, Maria Antònia Aragay i Assumpta Sesma. Abans haurem fet un petit treball entre totes, que elles duren a la reunió.

L'altre nou repte que se'ns presenta aquest any 2004 és la nostra participació en el Fòrum de les Cultures, fruit del conveni que vam signar amb l'organització del Fòrum 2004, de manera que el Sínode va ser considerat com una prèvia pro-Fòrum i ens vam comprometre a portar-hi les conclusions. Aquest esdeveniment estarà organitzat per temàtiques i a nosaltres ens corres-

pon participar en el Parlament de les Religions del Món i en el Fòrum Mundial de Dones. Tots els actes tindran lloc durant el mes de juliol.

Cal, doncs, que ens posem les piles perquè la nostra participació és insubstituïble, tant pel tema que

dral de Barcelona, així com a l'església de Sant Pau de Girona, per manifestar el mal tracte que la Jerarquia de l'Església continua atorgant a les dones i que està completament fora de context, ja que totes les instàncies, manifesten, al-

Parlament de les Religions del Món

tractem com pel fet que possiblement poques dones participaran en el Parlament de les Religions.

En el Fòrum de les Dones hi haurà una part important que tractarà específicament de "dones i religions"

Des d'aquí us encoratgem perquè us adhereu a les tasques preparatòries. No espereu invitacions especials, sinó que decidiu-vos a treballar-hi.

Un altre repte també important serà la nostra presència a la Cate-

menys, que la paritat és una cosa bona, encara que després a l'hora de la veritat no la practiquin, com hem vist, per posar-ne un exemple, en la confecció del nou govern de Catalunya. La doctrina de l'Església catòlica, en canvi, manté els criteris discriminatoris en raó del sexe, i practica una política que no concorda amb la declaració dels Drets Humans, que per alguna raó no ha subscrit encara la Santa Seu.

Una dona coratjosa i decidida

És dissabte. Com de costum llegeixo les lectures de l'endemà, perquè normalment a l'eucaristia em demanen de llegir-ne alguna. Vaja, ja hi tornem a ser! (Ef. 5) Diuen que hi ha tres cicles diferents, però aquesta lectura es veu que els agrada molt i cada any toca!

Li dic al meu marit: demà no llegiré. Però un cop a missa penso que sí que llegiré. I ho faig recalcant bé les paraules "la dona sotmesa en tot al marit". Quan acabo dic: "Això que he llegit no és paraula de Déu, és solament paraula de Pau"

M'aturo, observo la gent, no som gaires i veig que em miren amb simpatia. M'animo i continuo: "sembla mentida avui dia, en què tan sovint sabem de dones assassinades pels seus marits o companys sentimen-

tals, que la jerarquia s'entesti a triar aquestes lectures discriminatòries per a la dona..." Miro el celebrant i em diu: "Ja pot continuar l'homilia!" Acabada la celebració ens quedem uns quants a comentar el fet i el celebrant en lloc de marxar cap a la sagristia, s'uneix, revestit i tot, al cor dels comentaris. Ja és hora que les dones ens decidim... Nosaltres, diu un matrimoni jove, és el primer dia que venim en aquesta església, som d'un poble d'aquí a la vora, i formem part del Consell Parroquial. Ho comentarem.

Estic contenta d'haver vençut la por i el què diran. He jugat però amb avantatge, car sóc gran (76 anys), els cabells blancs, i almenys, el respecte a l'edat ha funcionat.

M. Antònia Aragay

Només la igualtat pot eliminar el conflicte

Per diverses raons es parla molt dels orígens culturals dels pobles que constituïm el vell continent, qüestió aquesta que, en cap cas, té una resposta simple o unificadora en l'antiga Europa, però molt menys en l'actual, on la diversitat de corrents migratòries ha convertit la comunitat europea en una multicolor amalgama d'ètnies, llengües i religions.

Aquesta convivència intercultural, caldrà ser assumida per la nova Europa, com un mecanisme enriquidor, una Europa avui encara molt incipient i massa influïda pels interessos dels estats que han fet possible el seu naixement i desenvolupament. L'Europa del futur, caldrà que contempli més la diversitat de pobles o ètnies que avui hi confluïm, que els interessos d'uns estats que, molt probablement, la realitat els anirà desplaçant i fent caure en decadència.

Un dels gran reptes d'aquesta Europa del futur, però, és i serà saber superar i resoldre de manera definitiva el conflicte de gènere que, malgrat estar encara molt lluny d'ésser resolt, per sort, avui ja no és una reivindicació aïllada de quatre il·luminades o d'unes dones que clamen contra la violència masculista. El moviment feminista cada cop té més acceptació dins la nostra societat, de manera que la seva lluita generosa i decidida en contra les desigualtats existents i per l'assoliment de la tan necessària igualtat entre homes i dones, comença a donar els seus fruits.

L'origen d'aquesta marginació ancestral que ha patit la dona i que en gran mesura continua patint, la trobem en la institució patriarcal comuna en la majoria de cultures d'arreu del món. En les nostres contrades la tenim instituïda en les grans religions monoteïstes, les quals adoptaren aquesta característica de la tradició judaica. Fins i tot el cristianisme -en aquest aspecte- ha estat i continua sent més fidel a l'esmentada tradició que a les ensenyances i testimoniatges donats per Jesús de Natzaret. En els quatre Evangelis es fa evident un total respecte i tracte igualitari entre homes i dones. Un tracte que, en honor a una exactitud escrupolosa dels textos evangèlics, hauríem de qualificar fins i tot de preferent vers les dones. Això, a ben segur, ve motivat per

la intencionalitat pedagògica de posar de relleu la discriminació a què eren sotmeses les dones per la cultura de l'època.

Avui quan ja hem entrat de ple en la dinàmica del segle XXI, cal desterrar els estereotips (i ens hi haurem d'esforçar homes i dones), que la dona és un objecte sexual. Haurem d'eradicar la cultura masculista de considerar la dona un objecte de propietat de l'home, o que és un ésser inferior i capacitat només per a les feines de la llar i per a portar fills al món. Les religions, i en especial, el cristianisme, també haurà de contribuir, mitjançant una renovada teologia, a canviar radicalment el rol que tradicionalment li ha vingut atorgant de mare i esposa amant.

Ningú, ni l'Església, que encara no ha desautoritzat la doctrina androcèntrica i obstinadament en contra de les dones de Sant Agustí i Sant Tomàs, no pot continuar negant o minimitzant l'extraordinària capacitat intel·lectual, didàctica o organitzativa que les dones desenvolupen on no han trobat impediments per posar-ho de manifest. Tot i aquesta demostració d'evident capacitat, tot i que en llocs com a casa nostra hi ha una acceptació cada cop més gran de la igualtat que han de tenir homes i dones, són massa sovintejats els casos d'exploatació laboral, de salaris més baixos per raó de ser dona, d'assatjament sexual en el treball o en les institucions públiques, de marginació en determinades responsabilitats considerades poc menys que d'absoluta exclusivitat dels homes (l'Església, per exemple, en els seus darrers documents pontificis, continua donant arguments que teològicament no s'aguanten, per impedir l'accés de les dones al sacerdoci ordenat a l'episcopat).

Els poders polítics i judicials, han de promoure un canvi radical dels conceptes fins ara aplicats. A ells els correspon adaptar i aplicar les lleis per

tal d'evitar que persisteixin els casos de maltractaments domèstics, o d'aplicació de pensions ridícules i miserables de viduïtat. Per desgràcia és en aquest context on la dona es veu sovint més indefensa i menys capacitada per fer front a una situació on, massa vegades, no troba l'ajuda institucional que hauria de ser eficient i necessàriament indefugible.

Caldrà saber reconèixer que la dona, per la seva naturalesa cíclica, enfront de la lineal de l'home, no només té molta més capacitat de memòria històrica, sinó que és un ésser receptiu i fèrtil capaç d'engendrar i donar vida. Aquestes són unes característiques que li proporcionen una sensibilitat superior a la dels homes, en conseqüència la fa molt apta per a una infinitat de responsabilitats, on les exigències professionals reclamen un alt grau de sensibilitat i respecte vers els altres.

El camí vers el ple reconeixement de la igualtat entre gèneres, malgrat els molts testimonis exemplars que tots coneixem, i els resultats positius que la lluita de les feministes d'arreu del món han aconseguit, serà llarg i feixuc. En aquesta lluita, ja és hora que els homes també ens disposem a contribuir-hi de manera decidida i despressa. Un aprofundiment objectiu del problema, ens condueix a una conclusió que molt pocs anys abans no haguéssim estat capaços d'acceptar: els conflictes de gènere encara existents, només podran desaparèixer quan homes i dones siguem capaços d'acceptar que la igualtat entre uns i altres és un fet inqüestionable.

Jaume Rocabert

"DONES", revista de l'Associació de Dones Periodistes

Per part de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, ens ha estat demanat col·laborar en la revista que editen denominada "DONES".

Considerem molt positiu el coneixement de tots aquells grups que en el seu treball hi ha objectius bàsics mutus coincidents, tot i que es tractin d'àrees distintes, ja que això dóna força per continuar en la tasca que cadascun vol portar a terme en el propi camp.

Ha estat en ocasió d'aquest intercanvi de coneixença, que hem sol·licitat a les periodistes que van fer el reportatge, la seva opinió respecte de la descoberta del nostre Col·lectiu. Tot seguit exposem els comentaris que ens han fet arribar i que nosaltres agraïm.

Considero que una associació d'aquestes característiques fa una funció essencial en la nostra societat, precisament en una

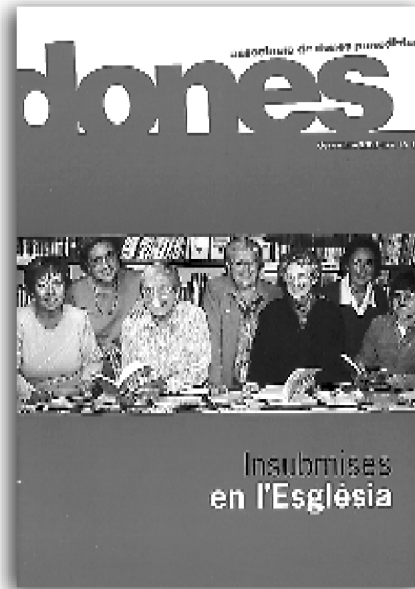
subratllo progressistes perquè avui en dia són molts els que engloben en Església a tots els col·lectius creients cristians,

dora com és el col·lectiu que aposta per la paritat dels gèneres en l'Església.

Ja us vaig comentar que tant de bo us hagués conegut quan vaig patir algunes crisis existencials, quan pertanyia a alguns col·lectius de parròquia. Per tant, en aquell moment vaig preferir allunyar-me d'aquestes activitats perquè ningú no qüestionava el tarannà eclesial i jo constantment m'ho estava plantejant. Per això trobo que ha estat una sort conèixer el que esteu fent i m'ha agradat saber que hi ha d'altres col·lectius de dones a tot el món lluitant per la mateixa causa.

Us encoratjo a continuar endavant, perquè s'albiren nous temps i el vostre paper és crucial.

Iolanda Clop
Periodista

Portada del darrer número de la revista "dones", que com podeu apreciar va ser dedicat al Col·lectiu

societat on existeix un cert desconeixement del paper actiu que fan els grups progressistes d'Església. I

quan realment hi ha clarament postures ben diferents, una d'elles tan renovadora i alhora engresca-

Guilia Runa

Aquest és un mosaic, que constitueix la làpida sepulcral de Guilia Runa, enterrada sota el sòl de la catedral de Annaba, en l'actual Algèria, a la costa africana del Mediterrani.

Abans es creia que quan es trobava una làpida o inscripció amb les paraules "diaconessa", "presbítera" o "epíscopa" es tractava d'un títol honorífic atorgat a l'esposa d'un diaca, prevere o bisbe.

Però en el món antic, quan el sistema actual del nom de família encara no existia, els títols eren la identificació real de la persona. Estudis comparatius recents han demostrat que una dona amb aquest atribut a la tomba o en qualsevol altre lloc,

significava el seu propi ofici. Si era el marit que l'ostentava, se li posa-

Làpida sepulcral de Guilia Runa

va a ell, i a la seva dona no se li n'atribuïa cap.

El terme presbiter/a, no era utilitzat fora del cristianisme, i la parau-

la que en grec vol dir "ancià/na" va ser el nom adoptat en el Nou Testament per al ministeri normatiu, així com diaca i bisbe, en femení, diaconessa i bisbessa, per a la dona que l'exercia, va ser d'ús en l'àrea de parla llatina de l'església primitiva.

Al cementiri de la ciutat de Roma hi ha dues tombes en què es poden llegir les inscripcions "Verònica presbítera filla de Josetis" i "Faustina presbítera".

M. Isabel Roura

(Extracte de l'explicació amb respectiva il·lustració del calendari 2003 de Dorothy Irving de Saint Paul, Minnesota, USA, que té el doctorat pontifical en Teologia Catòlica per la Universitat de Tubíngia d'Alemanya)

Gènesi 3,15

(Gn 3,15) "Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló".

Quin és aquest llinatge del que parla Déu? Què significa la profecia que amaguen les seves paraules? El llinatge de la dona atacarà el de la serp, i la serp li atacarà el seu punt feble, el taló.

Un llinatge no és cosa d'un moment, més aviat dura segles i es perpetua de generació en generació. Aviat s'endevina que Déu parla d'alguna cosa diferent d'Eva i la serp. L'escriptor inspirat se serveix de dos elements, el llinatge de la dona i el de la serp per parlar d'una rivalitat a la que al·ludeix amb una figura literària. Amb dos elements concrets fa referència a altres coses. Utilitza una imatge literària senzilla i coneguda, una metàfora. Amb la imatge dels llinatges, a qui fa referència? Els llinatges de la dona i de la serp encara han de néixer però ja sabem que s'enfrontaran a mort en el moment oportú.

Aquest text del Gènesi, va ser interpretat pel judaisme bíblic amb sentit profètic i messiànic. La dona simbolitza el poble que Déu s'ha escollit per comunicar-se amb la humanitat, una comunitat creient on havia de néixer el Messies; aquest, el Messies, i els seus seguidors són el llinatge nascut de la dona, que atacarà i derrotarà Satan, el mal, la serp.¹ Altres passatges de l'escriptura poden ajudar a explicar-ne el sentit.

A Isaïes (66,7-9), el profeta convida els creients a fer festa amb alegria. El motiu que han de celebrar és que Jerusalem ha infantat un fill, ha nascut tot un poble en un sol dia. Sió ha parit els fills perquè el Senyor els ha obert el pas per tal que naixessin de manera estranyament ràpida. Isaïes parlava al segle VI a.C. Aquí hi ha una altra metàfora profètica. La profecia diu que, a la ciutat santa, hi naixerà el salvador del poble i que aquest el seguirà immediatament. Elements de la metàfora són Sió, la que infantat, el fill que neix i el poble que el segueix; tot rodejat d'elements literaris.

Finalment, hi ha una altra citació misteriosa on la metàfora arriba al cim i la profecia s'ha acomplert. Tots els elements metafòrics s'ajunten i es posen en acció, a Ap 12. L'autor de l'Apocalipsi escriu en un moment de persecució dels cristians; els cristians estan sota el domini de Roma que els persegueix i que no para de fer màrtirs; l'autor coneix el judaisme bíblic perquè és jueu i escriu per a cristians jueus que també el coneixen perquè són fills de la mateixa tradició. Tots ells coneixien el llenguatge metafòric usat a la Tanak, la bíblia jueva, però Roma

no el coneixia, ni els seus funcionaris tampoc. Per això no és estrany que, si vol profetitzar la caiguda de Roma, la serp, el drac, escrigui un llibre amb un llenguatge que només els cristians jueus podran entendre; tots ells saben que Roma és la serp, la gran prostituta del moment, que un dia també caurà, com va caure Babilònia.

En el passatge d'Ap12, hi surten tots els elements interaccionant-se. La dona,² que apareix al cel, té un fill³ que és exaltat al costat del Pare quan acaba de néixer⁴; el drac⁵ li vol prendre el fill perquè sap que el vol derrotar. La dona ha de fugir i Déu li dóna ales d'àguila⁶. Després Miquel⁷ presenta batalla i expulsa el drac i els seus sequaços del cel. Mentrestant una veu canta que els seguidors de l'Anyell han vençut el mal.

El llibre de l'Apocalipsi que profetitza la caiguda de Roma⁸ i el triomf de l'Anyell, era llegit a la litúrgia dominical i explicat convenientment a la catequesi. Era una manera d'infondre esperança a un poble creient que es veia perseguit pels romans i rebutjat a la sinagoga.⁹

Conclusió La profecia de Gn 3,15, que repeteixen els profetes d'Israel, a l'Apocalipsi ja s'ha complert. Per als cristians que escolten la doctrina de Joan, el Messies ja ha estat ressuscitat i exaltat a la dreta del Pare, i la serp ha estat derrotada al cel. Sió ja ha infantat el Messies i ha derrotat la bèstia en el cel. Per als jueus, això encara no ha esdevingut.¹⁰

M. Assumpta Torrents

NOTES

¹ En la tradició bíblica la serp el drac, són símbols del poder del mal que es contraposa a Déu i al seu poble i que en temps escatològic serà aniquilat. Vegeu (Is 27,1; Sl 74,14; Sl 104,26; Jb 3,8; 7,12; 26,13; 40,25).

² Representa Sió, el poble sant de Déu, el poble jueu, escollit per Déu. El poble de la Bíblia.

³ El messies promès pels profetes.

⁴ Exaltat al costat del Pare vol dir glorificat, reconegut com Fill de Déu, sent Déu ell mateix.

⁵ La serp, la bèstia, Satàn.

⁶ "Déu dóna ales" vol dir, a la Bíblia, que Déu salva: (Ex 19,4; Is 40,31).

⁷ Miquel és l'àngel guardià d'Israel.

⁸ Caiguda que va tardar 4 segles però va arribar.

⁹ En aquells moment també els jueus van expulsar els cristians de les sinagogues on anaven habitualment.

¹⁰ D'aquest tema se'n pot saber més llegint: PRIGENT, Pierre; L'Apocalypse de Saint Jean. RAGUER, Hilari; Llegir avui l'Apocalipsi. Alegre, Xavier; Visió de la Història i esperança. Resistència cristiana i esperança profètica: lectura de l'Apocalipsi des de les víctimes.

"Com vivim la fe les dones en l'Església"

Al CDE no tota la labor es fa al carrer Mare de Déu del Pilar, sinó que els diferents grups, generalment afins per proximitat geogràfica, organitzen activitats pròpies d'intercanvi i mútua col·laboració. Una mostra la tenim en el Grup de dones d'Horta. L'any passat van organitzar una trobada al Col·legi de la Sagrada Família, de molta anomenada al barri dins del món de l'ensenyament. El motiu fou el tema: "Com vivim la fe les dones en l'Església"

Els assistents van ser familiars i amistats del propi col·legi així com diversos germans (educadors), joves estudiants i companyes del grup de Dones de Calassanç. En tot moment vàrem rebre el suport del germà Lluís que ens va donar tot tipus de facilitats.

La Joana Ripollès (acompanyada de la Maria Rivero, membres del Col·lectiu) va explicar de manera clara i seriosa el contingut del tema. En fem un petit resum:

Inicià la trobada amb una oració de lloança a la Saviesa creadora de Déu, que abasta a tothom. Tot seguit analitzà les paraules de l'enunciat:

COL·LECTIU: Comunitat: 1) De base 2) De contestació. Nosaltres seguint els objectius i la nostra responsabilitat davant l'Evangeli i la pròpia consciència ens podem incloure en ambdues classes de comunitats.

DONES: sí, però amb el desig d'eliminar algun dia la "D" de DONES (però també de DISCRIMINACIÓ) i substituir-la per la "P" de PERSONA. Som membres de l'espècie humana. Tot ésser humà és persona i totes les persones són iguals DAVANT de Déu i davant del Dret. Per desgràcia això, massa sovint, es tracta d'una manifestació teòrica, d'un principi ètic o jurídic, perquè a la pràctica..... només cal obrir els ulls i observar una mica el món .

ESGLÉSIA: Assemblea del Senyor, equivalent a Poble de Déu, amb extensió posterior, expressada en el Nou Testament d'oferir a tothom de formar-ne part segons digué Crist, «Aneu i digueu». La Bona Nova la va predicar Jesús sense límits de fronteres ni persones perquè tothom participés de l'Església Universal o sigui Catòlica en el sentit més ampli.

FE: convenciment íntim, sense necessitat de basar-se en la raó o l'experiència, sobre algun concepte del qual se'n té cert tipus de coneixement. **FE DIVINA:** correspon a les veritats fonamentals. En la religió catòlica designa els continguts de la revelació que el cristià ha de creure. A més, les proclamades oficialment com a tals pel magisteri de l'Església i són els dog-

què passa tot això?, Qui se n'aparta o qui s'hi aferra? Les Dones del Col·lectiu per descomptat, som crítiques, és cert, i som feministes, però dins de l'Església, i serem tant una cosa com l'altra mentre tinguem motius per a defensar la nostra posició en pla de paritat, per la senzilla raó de ser «ÉSSER HUMÀ» cosa que ja ens dóna plena dignitat a tots els nivells. "Déu digué fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres... Déu va crear l'home a imatge seva, creà l'home i la dona i Déu els beneí" (Gn.1.27-28)

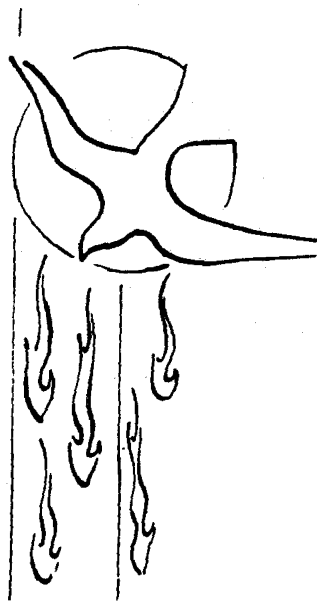
Cal preguntar-se quin tipus de coneixement s'ha donat sobre Déu i sobre la fe. Molts han renunciat a creure en Déu perquè és incomprendible a la raó humana. S'ha volgut fer conèixer a la intel·ligència allò que no pot abastar o s'ha explicat amb simples idees al·legòriques i en darrer cas, quan tots els arguments fallaven, el recurs ha estat la relació autoritat/obediència (dogmes). Però la fe és d'una altra naturalesa.

El que més costa d'acceptar és que molt sovint es presentin com a procedents de Déu, coses que fins i tot ofenen els sentiments. Sentiments

mes. A partir d'aquí va començar de Justícia i per tant d'Amor. La idea a perfilar-se la nostra fe o al menys un Déu de l'amor, predicat, massa la de molta gent del CDE. Però vegades no ha estat precisament el també, a partir d'aquí comença a Déu que s'ha testimoniats amb l'exemple i el de moltes altres per exemple. En tot cas sí que és el Déu sones d'arreu del món que tot que es revela a cada persona de la declarar-se creients, viuen la seva manera que ella el pugui copsar. fe en constant conflicte de consciència entre la pròpia recerca de Déu i l'observació de l'Església real.

Però preguntem-nos per què. Per què cada dia augmenta el nombre de persones que es qüestionen tant coses? És que qui s'allunya de la nostra Església o bé al contrari, qui radicalitza la seva posició, ho fan sense el mínim judici crític? Per

Jesús, per donar testimoni d'humilitat i no de poder, nasqué en un estable, no en un palau. Per renunciar a tota categoria social, va néixer de noia de poble i amb pare artesà, i la vida pública la va dur a terme anant d'aquí, d'allà predicant per les places, pels carrers i cases, o si

► qui, enmig de la seva comunitat, i no tant en el Temple. Entès com era, més que ningú, sobre el significat de les Escripures, com a jueu complí els manaments, però discerní clarament entre la lletra i el sentit per a fer evident de manera pública les hipocresies en benefici de la casta. A la vista dels seus, no volgué ser un sacerdot del Temple revestit i infatuat.

Penso, i crec que recullo el convenciment que tenim les dones del Col·lectiu, que aquesta és la nostra fe. La nostra creença, la nostra esperança en Jesús de Natzaret, que per donar testimoni de la seva paraula i del seu amor, el Verb de déu encarnat, acceptà d'entregar la seva vida.

Pel bé de la Comunitat i perquè avanci el poble de Déu, que després de vint segles, a les palpentes encara, va fent tentines per un món cada vegada més globalitzat en la injustícia, (que és la font verinosa, corrupta, i repugnant de totes les guerres i dels mals que es podrien evitar), les Dones del Col·lectiu, així com totes les persones de bona voluntat, que hi ha arreu de la Terra, esperem no en silenci, no de braços creuats, sinó amb la paraula i l'acció, que així com els científics busquen a la desesperada antídots per a sanar les malalties, i vacunes per a prevenir epidèmies, nosaltres, instal·lades en la sospita enfront dels poders, tant polítics, com econòmics, com eclesiàstics, i ben instal·lades també en la llibertat de consciència, i confiant en l'Esperit Sant, ens entestem a buscar la manera que la Bona Nova proclamada per Jesús, que Ell ens manà d'escampar, pugui arribar a tot arreu, començant pel nostre entorn on hauria de ser més fàcil de poder donar les primeres mostres del compromís que tenim de ser testimonis de la nostra fe.

Això és veritablement costós, però és part del repte de fer passos endavant en el camí cap al Regne de Déu que s'ha de construir.

Grup dones d'Horta

18 anys del CDE, majoria d'edat

El 1986 va començar la història d'aquest col·lectiu. Va ser quan es van aprovar els primers estatuts i quan va formar-se la primera junta. O sigui que vam ser

Aquest és l'èxit del CDE. Fer-nos d'alguna manera imprescindibles.

L'Església institució oficial, està encara ancorada en el passat de manera poruga i no gens evangèlica.

Membres del CDE

“oficials” a tots els efectes. Hem fet molt de camí des de llavors i ara podem dir que som majors d'edat. Hem après des de les beceroles fins al més avançat del feminisme i hem après també a funcionar amb prou independència de les “autoritats religioses” per exercir una crítica no exempta d'autocrítica. Una crítica basada en la sospita, com ens aconsella Elisabeth Schüssler Fiorenza. La singladura seguida ha estat plena de fites aconseguides totalment. Hem publicat llibres i tenim una eina de comunicació que és la revista Paraules. Hem organitzat esdeveniments internacionals amb prou assistència i ressò. Som convidades a formar part d'altres organismes que treballen amb projectes complementaris al nostre. Hem marcat uns objectius clars i hem sabut transmetre'ls: “ja no és just mantenir les dones al marge, cal integrar-les en el disseny dels esdeveniments, perquè tenen coses a aportar que ens calen”.

lica. No se sent amb ànim per acceptar cap mena de canvi com el que podríem aportar les dones si paritàriament hi poguéssim incidir. En canvi, malgrat que aquest sentiment s'intenta transmetre a les bases, aquestes bases ja estan en un estadi molt més obert i en situació d'admetre, per simple raonament, que les dones són les iguals dels homes i que no és de cap manera justa la discriminació que la jerarquia continua mantenint i corroborant amb nous documents.

L'actitud ferma, però digna que el CDE ha sabut mantenir ha estat la pedra de toc per a no causar aquella rialleta sorneguera que tant molesta perquè degrada. El nostre capteniment ha suscitat respecte i se'ns escolta potser més que no ens pensem. Hem de sentir-nos orgulloses de la feina feta. Potser ningú no ens felicitarà però ho sabem de cor i això és suficient per sentir-nos afalagades.

Per molts anys a totes!

Sefa Amell

Com un regal més de l'any...

No sé com podria descriure mi l'any la breu anada al Tirol sho és com un regal més, entre els molts rebuts en aquest 2003 que hem deixat enrere... De fet, tot el treball per al Sínode, dins del Col·lectiu, ho ha estat, (i no ho dic per escriure aquestes línies a "Paraules i Fets de Dones") sinó per la tasca en si, però sobretot per la quantitat de rostres que m'ha posat en el camí amb els que s'han establert vincles preciosos, d'amistat, de companyonia, de confiança... en fi!

Doncs bé, en la darrera reunió del Comitè Internacional del Sínode del mes d'octubre se'm va proposar de participar en una reunió a Innsbruck a finals de novembre per tal d'aportar el to català d'explicació del que per a nosaltres havia estat el Sínode. La mandra inicial es va convertir en perplexitat en veure que em demanaven un taller sobre quina era la meua visió d'Europa: però si jo no en tinc una posició definida ni en sé del tema!

Els bitllets, però, ja estaven pagats... Calia anar-hi... Un cop allà vaig ser ben acollida per la Gertraud, una mare de família i teòloga austríaca, que jo ja coneixia de reunions i Sínode. Tot va ser molt més fàcil i es confirmava: quina llàstima no haver esmerçat esforços durant els anys de preparació del Sínode per conèixer-nos, per crear lligams personals... i des d'aquesta situació treballar juntes, atrevir-se a la diversitat! A veure si ho fan de cara al tercer sínode, sigui on sigui, sigui qui sigui qui formi part de l'equip.

La tarda del divendres 28 de novembre, des d'un poblet preciós, vam anar cap a Innsbruck, en una casa del bisbat. La primera sorpresa va ser veure un edifici com aquell, modern, cèntric i amb les portes obertes... tot i que en una de les ales hi viuen els seminaristes, allà, en contacte amb el dia a dia de l'Església local. La següent fou descobrir uns suros plens de fulletons i informacions: molts del

tema de la dona, altres del món del treball, de la Trobada Europea de Taizé... Però el to del conjunt era el d'una Església que viu el present,

Dones tiroleeses

que reclama condicions laborals dignes, que té una delegació per a la dona (i portada només per dones), que ofereix espais per a les festes infantils de les famílies... Era la vida de cada dia plasmada en una cartellera...

Sota el títol "Viure la diversitat - Atrevir-se a la diversitat", havien convocat dones tiroleeses a passar-hi la tarda, des de les quatre fins a les nou. Una presentació de les vint-i-cinc dones, una introducció a la història del moviment sinodal, incloent-hi un fragment del vídeo del 1er Sínode, i la meua explicació breu sobre el segon, el de Barcelona, van servir de preludi a un concís i brillant resum de les ponències per part de la Bernadette Rieder. Després totes les participants van triar a quin dels tres tallers volien anar: a més del d'Europa, n'hi havia un altre sobre el tema de les capellanes en l'Església catòlica (que sembla que és un assumpte molt viu a Àustria) i un altre sobre el racisme (sobretot a partir de les ponències d'Eske Wollrad i Rose Hudson-Wilkin). Sembla que tots tres van motivar un diàleg ric i participat. El d'Europa, malgrat les meves pors, també prou que va

El sopar va ser un temps informal d'intercanvi, de veure com les que havien participat en el Sínode (pod'unes Església que viu el present, quetes) n'estaven de contentes i com les altres haguessin volgut assistir-hi. Unes quantes dones ben joves expressaven les seves ganes d'acabar teologia i treballar com a tals. Totes encantades de parlar de Barcelona, de dir paraules en "castellà"... Mentre una paradeta exposava les restes dels productes dels sínodes (sí: gots, bosses, ventalls, samarretes...), que cap possibilitat no s'ha de perdre per recollir fons per al tercer! Per a mi va ser també

una bona lliçó d'humilitat: els servia qualsevol presència catalana per donar pluralitat a la trobada. Jo, o qualsevol de vosaltres,... Era la invisibilitat, però d'una altra manera...

Després del pica-pica es recolliren les sensacions de la tarda i vam acabar amb una breu pregària. Peces de ceràmica van servir com a elements materials que ens transportaven a la plaça de la Universitat de Bellaterra. Un parell de cants i una benedicció les unes a les altres formant una rotllana i posant la mà dreta sobre l'espatlla de la nostra veïna.

L'endemà travessant paisatges impressionants als Alps amb tota la seva grandesa, camí de Zürich, pensava com era d'inversemblant que aquesta trobada tingués lloc a la realitat eclesial d'avui a casa nostra: en un edifici del bisbat, una reunió sense presència o control d'homes i concretament de capellans, possibilitat de parlar del sacerdocí femení en aquell marc, teòlogues joves il·lusionades per viure dels seus estudis superiors que sovint inclouen la Teologia Feminista en el pla d'estudis,... Una altra Església és possible i, en moltes coses, ja existeix... I només a unes quantes ho- res d'avió!

M. Antònia Bogónez Aguado

Llaços de complicitat

He tingut la sort de conèixer el vostre col·lectiu més de prop. Hi havia establert contacte fa pocs anys, quan vaig demanar-vos un article comentant les propostes que van sorgir de la trobada a Nova York Beijing+5, i llavors ja em va agradar el to i l'actitud, però ara que vaig poder compartir unes hores de conversa i treball amb vosaltres, a més d'assistir un calorós matí d'agost a la trobada de Synodalia, he pogut refermar el que només era una primera impressió. Però, a més, m'heu fet rumiar en el difícil encaix que el feminisme i l'església han mantingut en l'últim segle i mig. Provaré d'explicar-me.

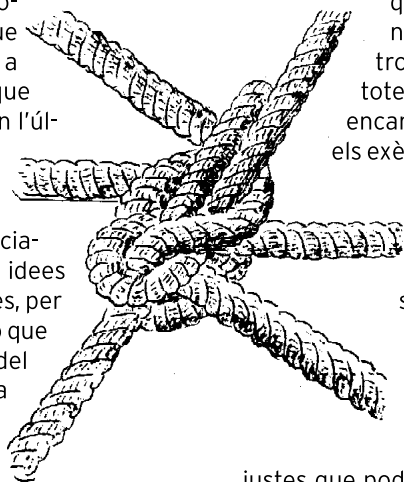
El feminisme apareix com a ideologia en el segle XIX, molt relacionada amb altres moviments socials, com el pacifisme, el socialisme, etc., tots ells emparentats amb les idees liberals sorgides de la Il·lustració. Doctrines, per tant, directament enfrontades amb tot allò que l'església preconitzava. Les idees liberals del segle XIX assenyalen la religió i l'església com a fre al progrés de la ciència, la raó, el lliure pensament i les idees emancipadores, també per a les dones. En aquest context, les dones d'església, les beatas, eren vistes com una rèmor del passat, un obstacle per aconseguir la unitat de les dones en la reivindicació dels seus drets i del seu progressiu alliberament de les normes que les constrenyien a un únic paper: el de dona submissa, que viu en funció dels altres, dependent i sacrificada.

Amb aquests antecedents històrics, el feminisme com a moviment laic i en alguns moments bel·ligerant en contra

de tot allò que feia olor de sagristia, ha menystingut sovint les aportacions que han arribat de les dones properes a l'església per considerar que venien contaminades del manament religiós d'obediència, però ara crec que ha estat un error, ja que no intervenir, no lluitar, deixar fer ha permès que l'església (la catòlica, però també d'altres) hagi quedat com un reducte resclosit de l'organització patriarcal. Segurament seria difícil trobar una institució que mantingués encara totes les característiques del patriarcat com encara presenta actualment l'església, fins i tot els exèrcits han hagut d'admetre l'entrada de dones (malauradament, perquè hagués estat millor eliminar-los).

Per això és necessari d'una banda establir aliances amb dones que com vosaltres mantenen una actitud crítica cap a la institució i les seves jerarquies i, per una altra, a partir de la teologia feminista que esteu ajudant a construir, recuperar les figures bíbliques i històriques que ens parlen de dones coratjoses, lúcides, sàvies i justes que poden ser referents per emmirallar-nos, o figures per facilitar la comprensió dels papers que les dones han jugat en els diferents moments de la història. Així que podeu comptar amb la meua complicitat, com jo compto amb el vostre esforç i treball per lluitar contra totes les formes de violència que patim les dones i per fer més proper el missatge d'agermanament en aquest desig de transformació que ens anima.

Elvira Altés

BÚSTIA

9 d'octubre de 2003

Estimades amigues i amics.

Finalment puc informar-vos de l'ordenació presbiteral de la dominica sud-africana, germana Patricia Fresen, que va tenir lloc dijous 7 d'agost 2003 a les 18 hores a Barcelona en el II Sínode Europeu de Dones.

"Trish" com se la coneix familiarment per molts de nosaltres, va ser ordenada com a capellana catòlica per les Bisbesses Chistina Mary-Lumetzberger i Gisela Forster. Va ser una preciosa i alegre cerimònia, però molt privada, ja que Trish no havia ni deixat entendre a la seva comunitat que el seu viatge podria ser de tanta significació personal. Volia tenir l'oportunitat d'explicar la seva decisió a les seves germanes sud-africanes abans que es fes l'anunci públic. Per tant jo estava compromesa al silenci fins a aquesta setmana. I ara la Trish ha deixat el país.

Va volar cap a Àustria el passat diumenge, on assumirà una feina que li ha ofert el Women Priests Movement (El Moviment per les Dones Preveres)

per ajudar en la preparació de dones aspirants al sacerdoci.

M'han dit que la germana Aloysia Zellman OP, superiora de congregació de les dominiques de King Williamstown ha enviat una bonica carta informant-ne a tota la congregació. El setmanari local catòlic, "The Southern Cross", té l'exclusiva per a aquest proper diumenge. El titular de portada és "Monja deixa Sud-Àfrica després de la seva "ordenació". Es tracta d'un article molt desapassionat.

Estic apenada que Trish ens hagi deixat. Però després que informés la seva comunitat, el seu lloc de treball a la Universitat Catòlica a Johannesburg va ser cancel·lat, i va ser advertida pel representant del Vaticà que ella ara s'enfrontava a l'excomunicació. La Gna. Aloysia també va ser citada per advertir-la dient que Trish no podria romandre com a membre de la seva congregació si era excomunicada. O sigui, que estic trista, però també enfadada amb una Església que rebutja reconèixer el valor de la dóna. Trish deia en la seva entrevista: "...com a teòloga en l'Església sovint m'he sentit apartada i

que se'm negaven possibilitats de predicar i fer serveis pastorals perquè sóc una dona"- Com diu el Southern Cross, "La Gna. Patricia és una reconeguda teòloga tant a Sud-Àfrica com a l'estranger, i ha estudiat en una universitat pontifícia a Roma. Durant anys va formar part del cos docent del Seminari St., Joan Vianney a Pretòria. Fins fa poc ensenyava Espiritualitat a la Universitat Catòlica de Sant Agustí".

Reconeixem la valentia que Trish ha mostrat. Trish ha estat dominica durant 44 anys. És una germana molt estimada, amable i compassiva, així que tots la trobarem a faltar!

Però ara mateix celebrem la nostra primera dona sud-Àfricana capellana! Al.lleluia.

Dina Cormick

Portaveu Womens
Ordination South Africa-
We Are Churrch (WOW -
Som Església)

Premi Nobel de la Pau

El passat mes de desembre va ser atorgat el Premi Nobel de la Pau a Shirin Ebadi, gran defensora dels drets humans, sobretot de dones i nens. És la primera dona musulmana que rep aquest premi; l'onzena que assolix el Nobel de la Pau.

Té 56 anys, és jurista i també la primera dona que va accedir a la magistratura del seu país, abans de la Revolució Islàmica (1979), que va obligar-la a deixar el seu càrrec. S'ha convertit en la "bèstia negra" del clergat més ultraconservador dels xiïtes a l'Iran, i se la coneix com a "defensora dels perseguïts".

Va acudir a la cerimònia del "Nobel" sense portar el hijab (vel musulmà)

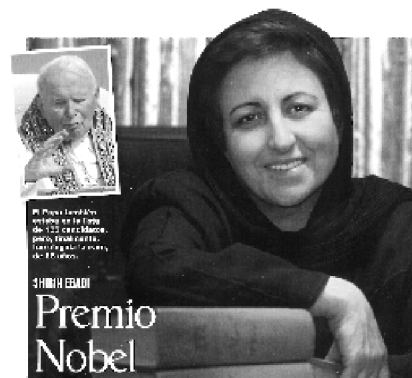
vestida a la manera occidental i va donar la mà al president del Comitè Nobel, tot acarant les amenaces dels extremistes musulmans en el sentit que totes dues coses no eren tolerades a una musulmana.

Shirin Ebadi diu:

-Islam i respecte a les dones, són dos conceptes compatibles; la discriminació del sexe femení, respon a una "cultura patriarcal" més que a la religió.

-No és fàcil ser dona avui a l'Iran perquè la llei va contra els seus drets.

-L'única manera d'acabar amb la violència és que els drets de totes les persones siguin respectats "amb in-

Shirin Ebadi

dependència de la seva raça, sexe, religió, classe social o nacionalitat".

-“Aquest premi, aquest dia, no em pertanyen. Són de tots els militants que defensen els drets humans arreu del món.”

Premi Internacional Alfons Comín

A Sahar Saba li ha estat concedit, com a representant de RAWA, el XX Premi Internacional Alfons Comín, establert per l'Ajuntament de Barcelona.

RAWA és una organització que des de fa vint anys lluita pels drets de les dones afganeses. Sahar Saba té 30 anys i es va veure forçada a abandonar el seu país quan encara era una nena. Ha viscut en un camp de refugiats al Pakistan. Milita a RAWA on lluiten per portar la democràcia a l'Afganistan. L'organització ha aconseguit fer conèixer, a nivell internacional, la situació que pateix la dona; clandestinament eduquen nens i nenes en el respecte als drets humans i a la democràcia, imparteixen classes d'alfabetització arreu del país, etc. etc.

Malgrat la seva aparença fràgil, viatja per tot el món denunciant les atrocitats dels "jihazdis" (líders fonamentalistes islàmics) i també per reclamar l'atenció del món vers el seu país.

Explica que a l'Afganistan::

-la seguretat continua sent la principal preocupació; constantment es violen drets humans

-existeixen testimonis de segrestos de dones joves, saquejos de llars, assassinats per motius ètnics o de creença, famílies obligades a marxar de casa...

-algunes dones que s'han negat a posar-se la burka han estat arrestades o portades a l'hospital per ser examinades i verificar si havien tingut relacions sexuals.

-les dones porten la burka per estar més segures, tot i que ni a casa seva ho estan del tot.

Sahar Saba

-té por que si la comunitat internacional les deixa de banda es repeteixi la situació dels anys 1992/96 (règim de l'Aliança Nord o senyors de la guerra) i elles tornin a ser-ne les principals víctimes. En aquells moments van obligar-les a tapar-se completament i se'ls prohibí de treballar a la televisió. Deien que la democràcia era cosa dels infidels i que atempta contra la religió.

Finalment demana el suport de la gent en el seu combat per a assolir la democràcia i els drets de la dona a l'Afganistan. Si aconsegueixen aquest suport la seva lluita serà més fàcil i més curta.

“ Ens congratulem enormement de la concessió dels esmentats premis a les persones citades, i és per això que insistirem una i altra vegada i totes les que facin falta, dient que cal que ens incorporem a tots els estaments polítics/socials de cadascun del nostre país per a fer arribar arreu la sensibilitat femenina, i que en cap cas, hi hagi l'excusa que, per manca de preparació, no és possible posar una dona en les representacions d'alts nivells; els problemes de gènere som nosaltres qui els ha de resoldre, som les que vivim totes aquestes situacions, i per tant la nostra experiència ha de ser un bé molt positiu per cercar-ne solucions. ”

Església jeràrquica

Oportunament els mitjans mediàtics ens van informar de l'ampliació del Col·legi cardenalici, nomenant trenta-un cardenals més.

Si l'Església considera que és això el que ara convé, allà ella, però malgrat tot creiem convenient preguntar-nos: quan Jesús va nomenar els seus apòstols els va donar alguna ordre respecte de l'ornamentació i vestimenta que els havia de representar? Nosaltres no ho trobem enlloc; si algú ens pot dir en quina part de

Cardenals al Vaticà

l'Evangeli consta, agraïrem molt que ens ho comuniqui.

Ho demanem perquè potser llavors entendríem que aquesta des-

pesa representi per a cada cardenal, tal com s'ha fet públic, aproximadament 12.000 €. (2.000.000 de les antigues pessetes). Si fem números ens escandalitzem.

I és en el nostre afany d'anar a la font per a cercar "la veritat" que hem trobat aquest contingut: "Qualitats dels bisbes. Aquesta afirmació és certa: si algú aspira a exercir l'episcopat, desitja una noble funció. Cal, doncs, que el bisbe sigui irrepreensible, marit d'una sola muller, sobri, assenyat, educat, hospitalari, apte per a ensenyar, no donat al vi, no combatiu, sinó moderat, pacífic, desinteressat, que governi bé la pròpia casa i tingui els fills submisos amb tota dignitat; perquè, si un no sap governar la pròpia casa, ¿com podrà tenir cura de l'església de Déu? (1Tm. 3,1-5 - Bíblia de Montserrat)

“ Sotmetem aquests comentaris a la vostra reflexió, tot comparant les "lleis" de l'església actual, molt principalment pel que fa "als seus ministres" i el contingut dels llibres referents de la nostra fe, la Bíblia.

”

Violència domèstica

Encara no havien passat ni vint-i-quatre hores del nou any 2004, i per a més "inri" el dia dedicat mundialment a la "Pau" i ja ens vam d'assabentar de la mort d'una dona per part del seu ex-company.

Com ja s'informa en aquesta mateixa revista, hi ha assenyalat un dia per lluitar conjuntament contra la violència de gènere en què fem els nostres manifestos, però està clar que això no és prou. Pensem que estem davant d'un problema molt greu i una vegada més preguntem:

Si el total de dones mortes a mans dels seus companys, fossin

persones víctimes del terrorisme, què faria el govern? Deixaria les coses tal com estan ara, o buscaria veritables solucions? A tot això una vegada més volem saber què diu la jerarquia eclesial? Tots aquests senyors tan disposats a nomenar nous sants, han manifestat alguna paraula sobre aquest tema?

Nosaltres no ens podem quedar únicament pensant que hi ha hagut una víctima més; no po-

Acudit extret del diari Avui

dem, de cap de les maneres deixar de denunciar i d'actuar.

“ Creiem que no podem afegir res més. Ens agradaria que l'Església que com hem vist anteriorment quan es refereix a "les formes" dels seus jerarques no s'adapta en un tot al contingut de les escriptures, pel que es refereix a les dones s'adonés del comportament de Crist vers elles i actués en consciència. No ens agrada gens aquest silenci. Si de veritat es creuen "pares", el pare d'una filla maltractada o morta diria alguna cosa? o altrament callaria?

”

Celebració del Nadal amb el CDE

El desembre passat una bona amiga em va brindar l'oportunitat d'assistir a la celebració del Nadal al Col·lectiu. Jo només el coneixia per haver-hi anat a unes jornades de reflexió, a la presentació d'un llibre i a una xerrada. Així és que a part d'un parell d'amigues no coneixia gairebé ningú ni res més.

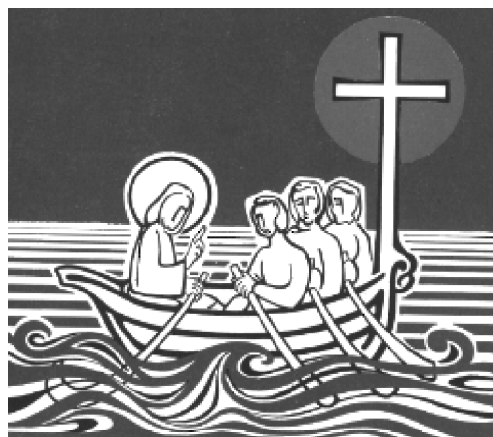
D'entrada em vaig trobar amb un grup de persones ben diverses en edat, formació, professió. Totes érem allà per "compartir", per "celebrar" i per "pregar". En definitiva ens hi vam congregar per "rememorar" el darrer sopar de Jesús i el compromís que va instituir.

La trobada estava molt estructurada. A l'arribada, les salutacions cordials entre les que feia més dies que no s'havien vist. Un cop assossegada la set del retrobament vam seure per començar la cerimònia. L'ordre era el d'una eucaristia convencional "d'església" però sense "cotilla".

La lectura de l'Evangeli fou "La pesca miraculosa" Lc 5,1-7 en què l'acceptació per part de Pere del repte de Jesús, ens esperona. Hem de treballar, no deixar-nos vèncer pels desaires, ni per les decepcions, ni pel cansament. Hi hem de tornar, insistir, perquè és Jesús qui ens ho mana i nosaltres hi confiem.

Vaig trobar ocurrent la manera de presentar les pregàries. Davant d'una sèrie de fotografies vam anar formulant els sentiments que ens suggerien i quasi tots ressaltaven el desig d'enfortir, agilitzar i d'eixamplar la xarxa per tal de revitalitzar

l'Església de Crist. Jo, malgrat sentir-me compromesa i responsable en el programa de Crist, encara em costa una mica recolzar-me en la formació religiosa que tinc per formular les meves reflexions. El memori-

al de la institució de l'Eucaristia va ser un moment intens. No hi havia consagració, però l'Esperit Sant era amb nosaltres.

Des de la seva diòcesi del Brasil i en format de Parenostre, el Bisbe Casaldàliga ha escrit una oració, dirigida al germans i germanes de l'anomenat "Primer Món". És una reflexió punyent que no deixa lloc a la indiferència. Aquesta fou la nostra pregària central.

En el moment de donar-nos la pau vam exemplificar el desig de caminar plegades, recolzant la nostra mà a l'espatlla de la veïna, tot entonant el cant hebreu de la pau. Vam compartir el pa i el vi d'una mateixa copa. En el silenci es manifestava

el goig de compartir el pa de l'Amor, i la força de la Vida en participar de la copa, símbol del compromís amb el programa de Jesús i la nostra esperança en l'Esperit per a poder-lo complir. Després d'uns instants de recolliment vam resar la pregària d'acció de gràcies, i es llegí un poema del S XVII que sembla escrit per un poeta-filòsof dels nostres dies.

Closa ja la celebració espiritual, es va cantar la versió, que una de les companyes del Col·lectiu ha confegit, amb la base de la nadala catalana per excel·lència, el "Fum, fum, fum". Acabada aquesta part de la celebració, la taula es va omplir amb les delícies cuinades o aportades per les amigues. Jo vaig marxar, tot fent-me reflexions.

Cal que eixamplim els nostres pulmons, allarguem els braços. Que la nostra mirada arribi més lluny, que les nostres mans cerquin i trobin més mans. Cal que vulguem oferir i puguem rebre més "petons i abraçades". Les dones necessitem trobar-nos bé dins l'Església. Som moltes les que ens sabem dignes del tot com a persona, però la institució encara no ens hi accepta plenament. Hem d'avançar, i el camí serà més curt com més nombroses siguem les que treballem per tenir una altra consideració dins l'Església. Però nosaltres, com va fer Pere, tirem les xarxes amb esperança.

Maria G. P.

Invitació recordatori de la consagració episcopal del bisbe Casaldàliga el 23 d'octubre de 1971

La teva mitra serà barret de palla "sartanejo"; el sol i el clar de lluna; la pluja i la serena; l'esguard dels pobres amb els qui camines i la mirada gloriosa de Crist, el Senyor.

El teu bàcul serà la veritat de l'Evangeli i la confiança del teu poble en Tu.

El teu anell serà la fidelitat a la nova aliança del Déu alliberador i la fidelitat al poble d'aquesta terra.

No tindràs cap altre escut que la força de l'esperança i la llibertat dels fills de Déu, ni faràs servir altres guants que el servei de l'amor.

El Bisbe Casaldàliga

FELICITACIÓ

Encetem un altre any; les festes de Nadal ja les hem passades però malgrat tot, volem fer-vos arribar els nostres més sincers desitjos de felicitat per a 2004. I com si fos encara l'eco de la celebració passada, incloem una versió de nadala composta per la capacitat d'humor i fortalesa de la Neus.

"Fum, fum, fum-li fort!". Variacions sobre una nadala catalana de la qual és responsable Neus Moly i Martí.

Observacions prèvies:

1 En lletra cursiva hi ha les paraules de la nadala original i en lletra negreta i vertical, les variacions introduïdes.

2 Hi ha la possibilitat de convertir algun "fum" en un "fum-li fort", tot afegint dues vegades la mateixa nota de l'últim "fum".

3 i una, gens pertinent: Aquesta inspiradíssima paròdia va ser composta el desembre passat (el de 2002) al Centre Cardiovascular Sant Jordi, per a passar les llargues hores d'hospitalització. Així ha sortit!!

I

A vint-i-cinc de desembre fum, fum, fum!
a vint-i-cinc de desembre fum, fum, fum!
ha nascut un minyonet,
ros i blanquet, ros i blanquet.
Quina cosa extraordinària:
un jeu de raça aria! fum, fum, fum-li fort!

II

A vint-i-cinc de desembre fum, fum, fum!
a vint-i-cinc de desembre fum, fum, fum!
no se sap pas de quin any
que és ben estrany, que és ben estrany
que el Crist neixi una setmana
abans de l'Era Cristiana, fum, fum, fum-li fort!

III

Allà dalt de la muntanya, fum, fum, fum!
allà dalt de la muntanya, fum, fum, fum!
si n'hi ha dos pastorets
amagadets, amagadets
perquè mengen, quina barra!
la prohibida butifarra, fum, fum, fum-li fort!

IV

A vint-i-cinc de desembre fum, fum, fum!
a vint-i-cinc de desembre fum, fum, fum!
es fa la inauguració
de la Cristiana Religió.
Presideix la Jerarquia:
beuen cava nit i dia fum, fum, fum-li fort!

V

Una placa molt bonica, fum, fum, fum!
una placa molt bonica, fum, fum, fum!
ha posat l'Ajuntament
al lloc precís del Naixement.
Com que el Nen els feia nosa
a un racó Maria el posa, fum, fum, fum-li fort!

VI

Qui dirà més gran mentida fum, fum, fum!
qui dirà més gran mentida fum, fum, fum!
Ja respon el Vaticà,
sense dubtar, sense dubtar:
"A les dones ordenades
no les vol Déu ni pintades!" fum, fum, fum-li fort!
i VII (és clar!)

Déu n'hi do si n'hi ha de festes, (3 fums)
Déu n'hi do si n'hi ha de festes, (3 fums)
tant si fa fred com calor
caldrà gastar com més millor!
De Jesús no es fa memòria
només queda vanaglòria, fum, fum, fum li fort!!!

I un final. posat amb calçador

Unes dones optimistes fum, fum, fum!
unes dones optimistes fum, fum, fum!
som les d'aquest Col·lectiu:
Tot fent l'ull viu, tot fent l'ull viu,
lluïtem per la dona lliure
i que pugui el Crist somriure fum, fum, fuuum!

BON NADAL !

Activitats del CDE

Tot seguit recollim les manifestacions que han enviat diversos grups del Col·lectiu que treballen a Catalunya, amb el desig de fer conèixer els actes més importants que s'hi desenvolupen.

BARCELONA

Dia Internacional Contra la Violència de Gènere

Amb motiu d'aquest dia internacional, el Col·lectiu va emetre un manifest que va difondre a tots els mitjans públics i que reproduïm a continuació.

MANIFEST

CONSTATEM que la violència de gènere que pateixen les dones continua present a pesar de les mesures adoptades per les institucions de la nostra civilització, que es manifesta de base cristiana en les instàncies europees, i que es vanagloria del nivell cultural, tecnològic i social aconseguits, però que es demostra incapaç per a assolir el respecte, la seguretat, les mateixes oportunitats i la mateixa dignitat per a ambdós sexes.

DENUNCIEM que la violència que pateixen les dones és el resultat de la discriminació que suposa ser considerades les inferiors del gènere humà. A aquesta consideració hi han contribuït totes les religions que han foragitat les dones dels llocs de decisió i d'influència i que, amb el seu exemple, han avalat conductes despreciatives envers les dones. L'Església catòlica encara està afiançada en el patriarcat, sistema que manté situacions de desavantatge per a les dones.

INVITEM els dirigents de totes les religions a reconsiderar el seu capteniment envers les dones que ajuda a mantenir tanta violència a la humanitat.

PROCLAMEM un Déu que estima i valora per igual tot el gènere humà: barons i dones.

DEMANEM en especial a la jerarquia de l'Església catòlica una condemna valenta i una denúncia decidida contra la violència de gènere que siguin fruit d'un canvi de concepció dels models de dona que proclama.

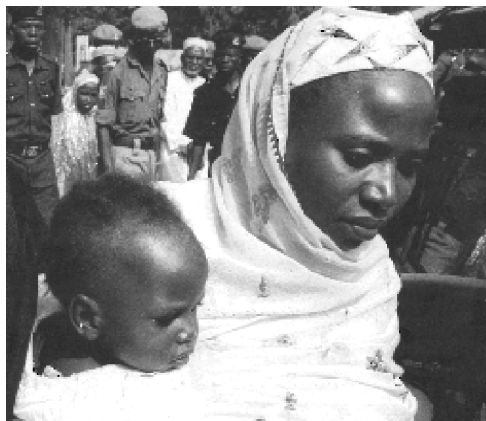
25 de novembre de 2003

Col·lectiu de Dones en l'Església

HORTA

Pertanyo al grup de Dones en l'Església que ens trobem a Horta. Per la meua situació de limitada físicament, dispenso de temps que d'altres no tenen i per això em van encarregar que expliqués les meves impressions i allò que de valuosos suposa per a mi formar part del CDE.

És interessant perquè per a totes és important el fet de pertànyer a l'Església i malgrat que reconeixem que hem rebut també moltes bones coses d'Ella, estem totalment en contra de l'església jeràrquica per la falta de paritat, de diàleg i de camins de l'Evangeli, qüestions que són tan evidents. Però discutint tots aquests temes amb el grup, dintre teu se't van

Amina amb la seva filla

projectant els diferents valors que tot això comporta, t'adones de moltes coses i vols seguir el que van oferint-te. Has de llegir força per poder valorar totes les realitats que hi estan implicades, sense la necessitat d'estar més present

en els diferents moviments que et presenta la societat, per exemple, defensar les dones maltractades, i en general qualsevol maltractament, reclamar pensions dignes per a les vídues, respectar i acollir els immigrants, etc.

És curiós perquè moltes vegades vivim fets que ens semblen poc importants però que si estàs oberta a allò que et diuen els altres descobreixes la seva importància; per exemple signar uns papers perquè no apedreguessin dues dones orientals semblava inútil, en canvi el fet de rebre tantes firmes en contra d'aquest procedir va aconseguir de suspendre la lapidació; i no diguem res dels

casos d'aquells nois que fa anys es varen negar a fer el servei militar i amb el temps ha deixat de ser obligatori, i tantes altres coses que veus com la pressió popular i social poden facilitar que algunes canviïn.

També és important que les dones ens anem valorant com a persones i tinguem consciència que en la societat, "hi som de debò" i això es pot constatar comprovant la nostra capacitat d'unir-nos per defensar diferents moviments de futur com és el desig de pau, com és demanar una Europa més ecumènica i igualitària, com reconèixer que els valors de totes les cultures són positius per a tothom, com afavorir que totes les persones tinguin resolt el seu viure quotidià i poder eradicar d'una vegada la pobresa.

Pepita Valls

MANRESA

XARXA DE CIUTATS PEL DIÀLEG INTERRELIGIÓS

Durant els dies 19 al 24 d'octubre, va tenir lloc a Manresa una trobada internacional de la Xarxa de Ciutats pel Diàleg Interreligiós, que va aplegar uns 90 líders religiosos locals, de 15 països diferents i que professaven fins a 12 religions i sensibilitats religioses diferents. Eren persones que provenien d'indrets tan allunyats físicament i culturalment com Brasil, Filipines, Estats Units, Rwanda, Hawaï, Zimbawe, Taiwan, Anglaterra, Índia, Ucraïna, Canadà, Jerusalem, Nigèria i Catalunya. Van venir a Manresa per debatre sobre l'actualitat del diàleg interreligiós i la seva relació amb el fenomen de la immigració.

Aquest event era organitzat pel Goldin Institute, una plataforma creada pel Parlament de les Religions del Món, una plataforma de diàleg interreligiós que es reunia, per segona vegada, després de fer-ho l'any passat a Chicago.

Va ser una reunió prèvia del que ha de ser el gran esdeveniment, l'any vinent, del Parlament de les Religions del Món, a celebrar en el marc del Fòrum de les Cultures, i la vam introduir dins del programa d'actes del "Manresa en diàleg", que s'organitza, a la nostra ciutat, per tal d'anar preparant el Parlament de les Religions.

Tot això, com a confluència d'objectius i activitats que estem desenvolupant, a la nostra ciutat, des de fa temps, en el camp del diàleg interreligiós, la solidaritat i el treball per la pau.

Durant aquesta setmana es va treballar i compartir, en profunditat, com afecten les vivències religioses dels emigrants en la terra que els acull, quins són els impactes de les onades d'immigrants en les religions i, el testimoniatge personal i sincer d'alguns dels assistents. Aquests van ser els eixos dels diferents tallers, debats i xerrades que es van dur a terme, aquestes dies, a la Cova de Sant Ignasi.

Aspectes com el desarrelament dels immigrants, de la seva terra, cultura i identitat, així com l'arrelament a un nou país van ser debatuts a fons en unes jornades que també van tenir moments d'intercanvi i visites a diferents comunitats religioses de Manresa. En aquest sentit, dos dels moments forts de les jornades, van ser la visita que els participants varen fer a diferents comunitats religioses de la ciutat, on se'ls va explicar la seva experiència religiosa i la seva integració. Va ser un moment d'acolliment, d'interrelació i d'intercanvi emotiu viscut intensament.

L'altre moment de la setmana, viscut amb molta intensitat per moltes persones de casa nostra, va ser la cloenda de la trobada, un acte Pre-Parlament, realitzat en el bonic marc del Museu de la Tècnica, als dipòsits vells de Manresa. Aquest es va omplir de persones sensibilitzades en aquest tema, on es va fer una crida a oblidar les diferències per aconseguir la pau,

el diàleg i la convivència al món. Sens dubte va ser un esdeveniment viscut amb molta intensitat i unitat. L'esperit de Manresa, la crida de Manresa, com ja es coneix, a nivell internacional, segur que serà ben present dins el Parlament de les Religions del Món de l'any 2004. La trobada es va cloure amb una obra musical feta i dirigida per manresans. El pianista Manel Camp, la cantant Anna Mateu i el director i actor Enric Llord, van escenificar un cant a l'harmonia dels éssers vius, explicant la història d'un home que es dedica a plantar arbres.

Tot plegat va deixar un molt bon ambient, entre els participants, i unes ganes molt grans de retrobar-se en el Parlament de les Religions del Món, que tindrà lloc, el juliol vinent.

Els responsables de la trobada, el Goldin Institute, van expressar, al final, que la setmana que havien passat a Manresa havia estat molt profitosa i plena d'emocions inesborrables, tot fent un esment especial a l'hospitalitat i la bona acollida de la nostra ciutat.

Quim i Fina

AGENDA

- 12 de gener (18,30 h.) "Ciència i espiritualitat" a càrrec d'Anna Ferrer.
- 26 de gener (18,30 h.) Reunió informativa.
- 30 de gener (17 H.) Comentari capítol primer (pàg. 35 a la 75) de "Pero ella dijo" d'Elisabeth Schüssler. Editorial Trotta.
- 2 de febrer (18,30 h.) "El Parlament de les Religions del Món" Centre Unesco de Catalunya.
- 14 de febrer (10 h.) Assemblea anual.
- 16 de febrer (18,30 h.) Reunió informativa: Xarxa església en llibertat (17 h i 20 h.) Comentari/estudi de les lectures de les Eucaristies dominicals.
- 27 de febrer (17 h.). Comentari ponència presentada a Synodàlia per Rose Hudson-Wilkin (UK).
- 28 de febrer (20 h.) Casa de Reconciliació de l'Hospitalet Pregària Comitès Oscar Romero.
- 1 de març (18,30) Tema de primer dilluns .
- 15 de març (18,30) Reunió informativa. Preparació diada 25 de març.
- 25 de març (18,30) Commemoració 25 de març - Catedral de Barcelona.
- 19 d'abril 18,30) Reunió informativa.

Nota important

"Paraules i fets de Dones" està vivint uns bons moments de salut que comporta, amb molta satisfacció, ampliar el seu contingut amb més pàgines i per tant s'ha d'augmentar una mica l'import. A partir d'aquest número 30 el seu cost és de:

2,50€

Esperem continuar confiant amb la vostra acceptació.

Butlleta de subscripció

Quota anual 10€

Nom i cognoms

Adreça

Població

Telèfon

Tipus de subscripció anual per rebre **Paraules i fets de Dones**

Domiciliació bancària

Nom del/la titular Adreça

D.P. Població

Banc o Caixa Entitat Control..... Oficina..... N° compte/libreta

Us prego que fins a nova ordre carregueu al c/c o llibreta indicada els rebuts que us presentarà el Col·lectiu de Dones en l'Església, en concepte de subscripció al Butlletí **Paraules i fets de Dones**.

Signatura